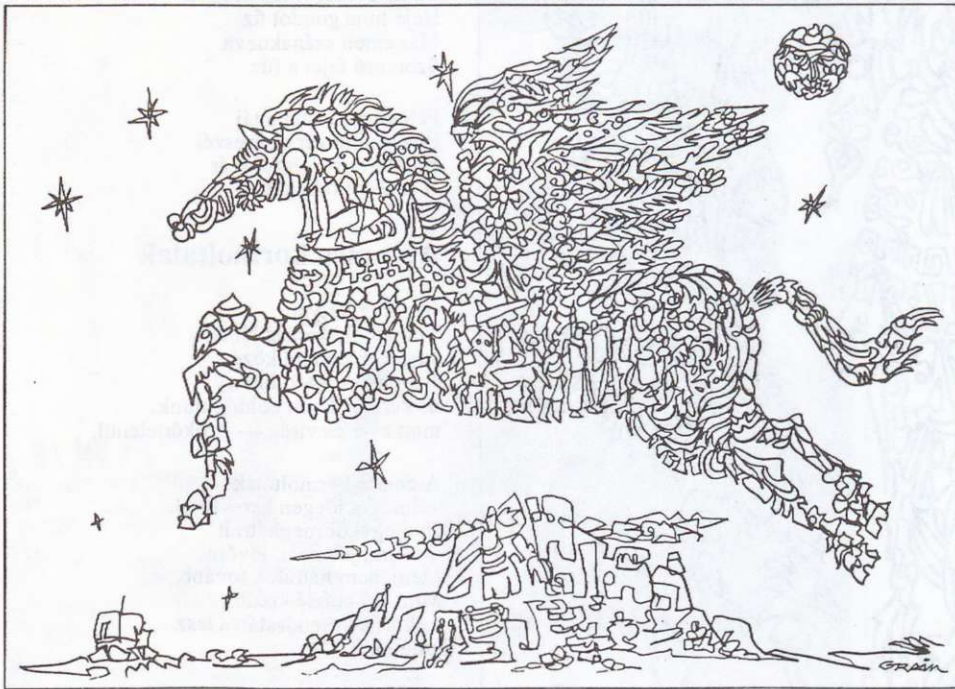

Mohácsi Hírlap művészeti

1. szám

melléklet

Grain András: Pegasus

Grain András:

Találkozásaim, barátságaim mesterekkel

Kassák Lajos: Mester, költő, képzőművész

Kassák Lajossal 1960-66 közötti években (Esztergom, Annavölgyi-Bányatelep, mohácsi tartózkodásom idején) találkoztam. Nem volt magárahagyatott, csupán elkecseregett az akkori művészeti szemlélet érvényesülése, betokozódása miatt. A középkorú költőnemzedékből gyakran felkereste őt Vidor Miklós és Nemes Nagy Ágnes, aki legtöbbször férjével: Lengyel Balázzal esztétával kereste meg. Bejáratos volt nála Dévényi Iván művészeti író, aki ha tehette, segítségére volt Kassák Lajosnak, aki erről a Magvető Almanach 1966. évi 3. számában számol be.

Kassák Lajos higgadt, türelmes ember volt, noha panaszai voltak és okkal lehettek. Akkor, amikor külföldi elismeréseiről beszélt és a düsseldorfi dada-kiállításon (1959) szerepelt és 1960-ban Életmű-kiállítása nyílt Párizsban, az itthoni értetlenségről, begyöpösödöttségről — amit ráestáltak — korlátoltságtól tartott. Saját stílusában megrekedt alkotónak tartották. Érdeklődött affelől, hogy a fiatalok miként fogadják a hazai képzőművészeti állapotokat. Hivatkozott mozgalmi múltjára is, az akkori művészeti szemlélettel szemben, hisz a századelő modern törekvéseit a Tanácsköztársaság idején is fogadták. 1957-ben ugyan volt egy kiállítása a Csók-galériában,

de utána a levegő körötte megcsontosodott. Jellemzően említette akkor nekem, hogy a képei zsúrirozására megjelent három tagú stáb, képeit falnak befordítva, elismerés nélkül hagyta el műtermét, köszönés nélkül, s mire megfordult egy zsüritag sem volt szobájában. Araszolva kisomfordáltak.

Megnyugtató adott számára költészete — mint mondta — innen az emeletről sok mindent lát. Érdekeltek őt az utca emberei, a beérkező villamos, a madarak ablaka párkányán, a galambok, s a budai hegyeken tett sétái, melyek megnyugtatták. Verseimet meghallgatta, akkoriban nem mondott véleményt, ösztökélt, buzdított s csak a későbbiekben, levélben írt elismeréssel róluk. Azt hiszem, túlzottan nyomasztotta saját helyzetét. A szobája falán lévő szögletes formákba foglalt színes kör-kompozíciói felől faggatott s néhány architektúráját mutatta. A színek önmaguk mélyebb tónusának értékében (körkompozíciók) vagy más színben jelentkeztek, ami számomra igen megejtő, elbűvölő hatást fejtett ki. Márpedig azok, bírának nem tetszettek, amit érthetetlennek tartott.

Szobája mellett egy kisebb műhelyterme volt, ahol képeit raktározta s ahova csak ritkán invitált be elkecseregdése miatt, egy-egy képét mutatva. Egyébként negyedórát

is eltöltöttünk szótlán mágiában „szentélyben”, s hagyta hogy itatódjak a látványban, s a kevés szóból is érthető baráti melegségében. Elfoglaltságára sosem hivatkozott, inkább marasztalt s megértő társként bizalmával megtisztelt.

A későbbiek folyamán a versírásban, hatására én is bizonyos változáson estem át.

Mohácsra való visszaköltözésem után (1964) levélváltásra került sor. 1965-ben (IV. 17-én) levélben válaszolt: „Lelkesült levelét megkaptam és köszönöm. Az ottani maradi sugalmazóira ne hallgasson. Ha elküldi verseit, írok véleményt róluk, s ha lehet, segítségére leszek. Szívvelyesen üdvözli, Kassák Lajos.” Verseket csak az 1966-os év elején küldtem el hozzá, s verseimről elismerő válaszlevelét 1966. IV. 24-én kaptam meg. (Ez kb. 40 vers volt.) Míg ez évben — Mohácsról való felutazásom során (utolsó találkozásunk) — barátságunk emlékére, 3 dedikált színes képarchitektúrájával ajándékozott meg. 1967-ben, a Mester születésének 80. évfordulóján — melyben nagy része volt Dévényi Iván esztétának és Rónay György költő-szerkesztőnek, — megjelentek Kassák Lajoshoz írt verseim, s az ezt megelőző Kassák-levél is.

(folytatjuk)

Tisztelt Olvasó!

Igérletünkhöz híven kísérletképpen Önök elé lépünk lapunk irodalmi-művészeti mellékletével. Tesszük ezt azért, mert városunkban és környékén számos alkotóművész él és dolgozik. Elsősorban nekik kívánunk publikálási lehetőséget biztosítani. Újságunk közéleti hírlap profilja és terjedelme nem teszi lehetővé a művészeti műfajok folyamatos bemutatását. Igérletünk van a város önkormányzatától arra, hogy ha kísérletünk elnyeri az Önök tetszését, akkor a melléklet rendszeres megjelenéséhez anyagi támogatást nyújtanak.

Művészeti mellékletünk első mutatójának számában természetesen nem szerepelhet mindenki, de nem is küldött anyagot mindenki. Törekszünk rá, hogy városunk gazdag művészeti élete lapunkban is tükröződjön. Várjuk továbbra is írásokat, rajzokat, grafikákat, fotókat. És várjuk az olvasók visszajelzését.

Köveskút Péter
szerkesztőségvezető

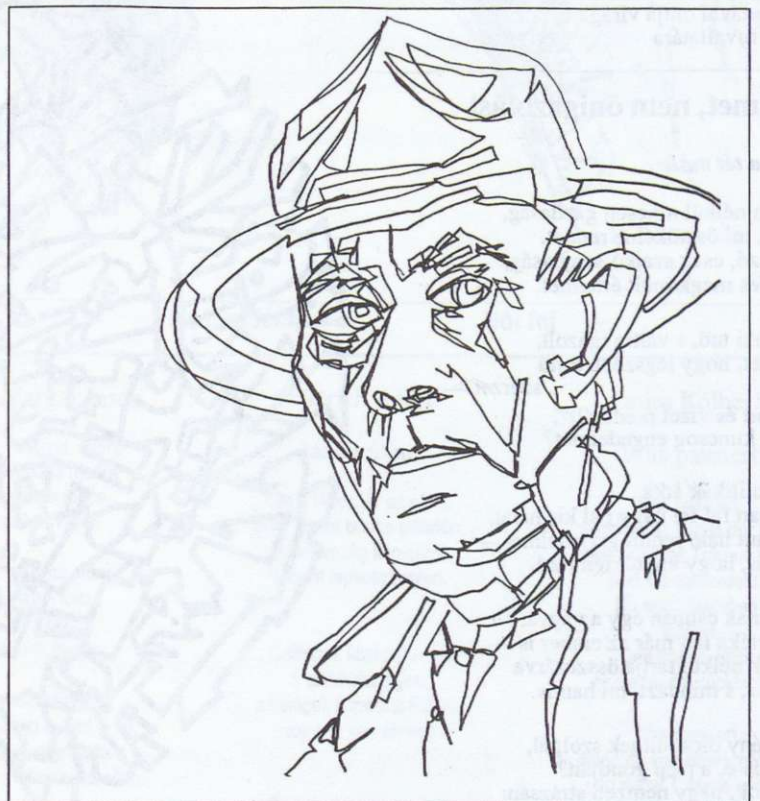
Köveskút Péternek
elküldött levelét megkaptam
és köszönöm. Az ottani maradi
sugalmazóira ne
hallgasson.

Ha elküldi verseit írok
véleményt róluk, s ha lehet
segítségére leszek.

Szívvelyesen üdvözli
Kassák Lajos

1965. IV. 24.

Cimmem Gyöngyösi III. Péteri utca 98

Grain András: Kassák

Grain András

A szem tükre

Euripidész: „Édes látni a fényt”

a szem
visszatükrözi a tárgyakat
a szem
világra lát
a szem
megtestesült csoda
a szemben
látszik a világ

a szem
az öröklét tükre
a szem
független létező
a szem
a lélek szülte vágy
ahány szem
annyi szép-színmező

a szín
tulajdonságot hordoz
a színekből
élet eredez
sosem semleges a szem
a mindig-egyenlő
bőrszín
nem határozza meg

„édes látni a fényt”
ha a föld
minden gyermeke egy
szépség és jószág tükre
vágy
mintázó
örök-üzenet

szobrász
és festő-remek e mű
a szem
metszett vagy kerek
a jószág szülte
formába azzá
a szem
élő lelkiismeret

Két vers, Fodor András barátom
Kossuth-díjára

I.

Rangos tisztelet

Megkaptad Te
a legérdemesebbnek kijáró
rangos tiszteletet,
nincs agyafúrt ítésk
aki vonakodna

Te, az új kobzosok
vájtfülű legjobbjá —
húrodon új hittel
szól a dal

zengess hangszered,
bontsd ki géniuszi szárnyad

II.

Beért idő

Mindentek eljő az ideje
a korszak ha beérik, —
a virág magba szökik,
a dió, burkába zárja
a termő életet

a héj, — mint meghasad —
új kezdetet jelez

termékenyülés, mi búcsúztatja
a vívódások nehéz évadát,
s ma garmadával ontja virágait
a friss szél fuvallatára

Értelmet, nem öngazolást

A Nép a tét ma!

Bár szellem nélkül nincsen gazdaság,
s gazdaság, mi ösztökélne rendet.
Am a sok szó, csak szajkó-szajhaság,
légen szeldes megköpült értelmet:

Mit mindenki tud, s váltig igazolt,
— kérkedhet, hogy legszebb tollú
szerzet —

ki „bort ivott és vizet prédikált”,
méltányára kunczog engedelmet?

Politikus politikák átka,
hogy szákból fal fel nagy hal kis halat,
— s csobbant háló rendít gerjedelmet —
a nagy fogás, hogy víz tükrén riad.

Kufár gondnak csupán egy a vágya,
— mert portéka lett már az ember is —
hogy mérték nélkül tartja összezárvá
mi jó, nemes, s mindazt, mi hamis.

S ha eredmény dicsőültnék szolgál,
számba veszi-é, a Nép gondjait?
S kik hivatottak, nagy nemzeti strázsán:
mi váltja meg már vérző gyolcsait?!

E tér, hol népünk annyit hányatott,
érdemül-e igaz birtoklásra?
Mert burokhéjban jár mi szellemít,
s méltatlan még, Kolumbusz-tojásra.

Grain András: Sakáltánc

Máthé Balázs

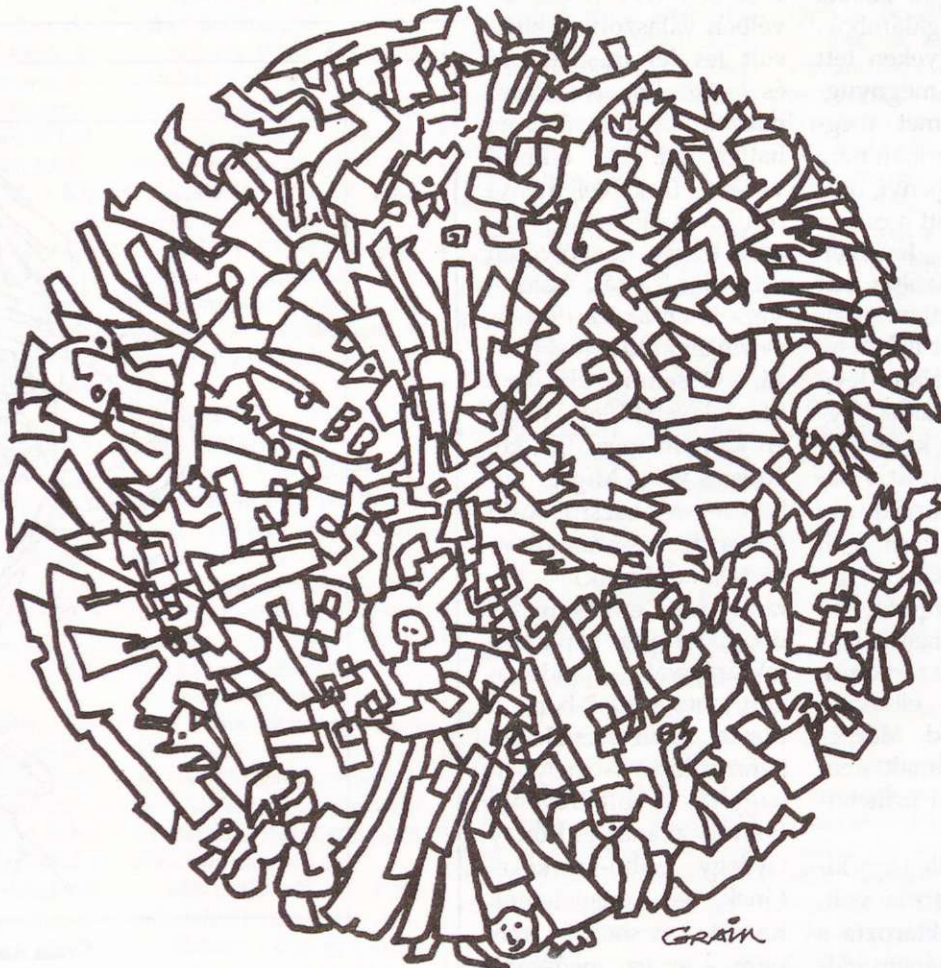
(S egyszer csak...)

S egyszer csak eltörik az ember,
üvegszín-feje millióra rebben.
Tiéd vagyok, ó, halál, a jegyesed,
élni sok — s meghalni se kevesebb.

Rend

kik
megszülnek,
eltűnnek,
oktatnak,
becsapnak,
azt mondják,
igazság —

s ha
felkutatsz
egy új utat,
a rend majd
(még ez is)
helyrerak
téged is

Grain András: Körmotívum

Szűcs György

Ősz

A nap még festi a határt
Felszabadít nedveket
Parázsló nyár szedi jussát
Naptól éj lop percekét.

Dér koszorút sző a hajnal
Tócsák képe megfeszül
Kis pletykára csirke haddal
Pajta alá gerle ül.

Tarka dombról tántorogva
Heje-huja gondot úz.
Már emeli szánakozva
Szomorú fejét a fűz

Felvérezte testét a táj
Rozsdaálló vér szerteszt
Halotti torra készül már
A szakadt felleges ég.

Arcomra kormoltalak

Gyűjts gyertyát
a mindenki keresztjénél,
s égess halottaid közé.
November másodikán
ne kérd az Urat, boldogulunk,
mint avar és virág — gyökértelenül.

Arcomra kormoltalak
számokra idegen keresztjénél,
ahol egykor meghátrált
múltam, jelenem, jövőm.
Menj, nem hátrálok tovább.
Mint aki befelé szédül,
s életének csendestársa lesz
indulok...

Utóirat

Semmi csatában haltál —

nem gyászolok.

Lakni akartalak, s nem szomjadtól
részegen énekelni a nyomodban
sarjadó, szépülő éjszakákon.

Másodszor és azóta is

Anyám, már többször írtam.
Először 18 évvel ezelőtt:
Béke hamvaiddra.
Másodszor és azóta is
a fel nem vállalt világról,
amelyben sem étkezés előtt,
sem étkezés után nem imádkoznak.
Igaz, hogy nem elvétve,
de én is csak virággal kezemben,
kisfiúsan előttem állva, lehajtott fejjel.

Feliratozott selyemszalagokra
szakad az idő,
gesztenyefák suttogó angyalokkal
közelednek

— lassan minden együtt,
hogy trágár szavaimat
ünneplőbe öltöztess.
Anyám, anyag-magányodban
sötétől sem rettegtél,
s most fényttesteden,
a súlyos csendruha, remeg.

Lehet, hogy véged van?,
s nem Te vagy

a Napba öltözött asszony, ki besétálsz
és kószálsz napjaimba? Éjszakáimon
nem Te kapaszkodsz fel álmaimhoz?
Ugye Te vagy, csak hallgatsz,

mert tudod,
hogy tűzbe borít, eléget a szó.
Te vagy, ki nem válaszolsz —

Te vagy
az egyirányból áradó, kizsárolt könnyörület.

Szaloncukor virgáccsal

Gyerekek,
nem vagyok én
Mikulás, hogy
félretaposott-szagú lábbelikebe
— édesebb-nél-díszesebb
ruhákban —
ajándékot lopjak.

Keresztrefeszítésre
várakozók közül,
Mikulás-napi reflex-szel
jöttem. Ajándékoknak
alig nevezhető
— kinek kicsi,
kinek nagy semmiséggel
békíteni
fegyverkező testetek, lelketek.

Hogy szaloncukorral,
virgáccsal és ne
fertőző sebekkel játszatok,
szögeitek helyét felszakítom:
véreztetek be
a vicsergő világot.
Kezeitek ne mossátok,
nyújtsátok.

Nyújtsátok, ha félni kezdtek
önmagatoktól. Nyújtsátok,
hogy minden magyarázatot
túlélhessetek
— Gyerekek.

Jumelage — Partnerkapcsolat — Partnerschaft

Úton Európába

Mohácsiak Wattrelosban

A wattrelosi városháza

Fotó: Vetró

A XXIII. Wattrelosi nemzetközi kiállítás és vásár

Nagy sikert aratott a mohácsi stand és a cigányzenekar

Október végétől sűrűn előforduló szavak Wattrelosban a Hongrie, hongroise, Mohács. Még a hivatalos szerződés megkötése előtt megkezdődött a mohácsi vendégeskedése a francia testvérvárosunkban. Október 24-én magyar vacsoraest rendeztek, ahol Mórócz Péter főztjét kóstolhatták meg az inycenek, 25-én Kovács József cigányzenekarának taposhatott a közönség. Október 27-én indult ki a „második hullám”, a mohácsi kiállítócsapat: Antal Zoltán maszkarfaragó, Kedves János és Mórócz Sándor városvédők, Reininger

László és Simonkócs Béla fazekasok és Köveskúti Péter kiállításrendező. A csapat és a kiállítási anyag két gépkocsival utazott, a tűzoltóság Ford mikrobuszával Vetro Zoltán parancsnoksága alatt és Szabó László vállalkozó Audijával. A nagy menetelés kerek egy napig tartott megállás nélkül. A belgiumi Monsba elénk jött Tóth Mihály, s az ő vezetésével találtunk el Wattrelosba, ami, mint utólag kiderült, nem is olyan egyszerű dolog. Ugyanis itt a belga-francia határon 6-7 város úgy össze van épülve, mint nálunk a Balaton déli partja. Építészeti elgégge egyformák, az emberek egy nyelvet

beszélnek, az egyik utca ez a város, a másik utca már egy másik. Az utca egyik fele Belgium, a másik Franciaország. Ja, és hogy még nehezebb legyen, egyszerűen nincsenek határok. Itt egy háromszögben megvalósították a közös Európát, ezt a területet hívják Eurozonának. (Lásd a térképet!) Nos, Wattrelosban csatlakozott hozzánk másik magyar származású kísérőnk, Kutlik Sándor, aki az ottani Kossuth Egyesület elnöke és a városháza dolgozójaként a mohácsi kapcsolat referense. A társaságot a Tourcoing nevű szomszéd város Fimotel szállodájában szállásolták el. Innen jártunk át nap mint nap Wattrelos-

ba, a kiállítás színhelyére. Ezt a kiállítást — Fête Commerciale Wattrelos — 23. alkalommal rendezték meg idén. Tulajdonképpen ez egy kereskedelmi, ipari, idegenforgalmi seregszemle, olyan mint a BNV kisvárosban. Fő helyszíne a Roger Salengro Sportcsarnok (6-7 ilyen van a városban, mi háromban jártunk), de körülötte a parkban szabadtéren is voltak kiállítók, standok, mutatványosok s pár méterre egy másik kulturális központ volt a műsorok és az étkezések helyszíne, szuper színpaddal, hangosítással. A Fête Commerciale-t idén először rendezték meg Wattrelos testvérvárosainak részvételével. Külön területet, standot biztosítottak Eschweiler (Németország), Guarda (Portugália), Köthen (volt NDK), Mohács valamint az Eurozonán belüli Estampuis és Mouscron (Belgium) számára. A kiállítás megrendezésére két nap áll rendelkezésre. A megnyitót október 30-án, 18 órakor a városháza dísztermében tartották, ahol Regis Salembier úr, a Fête Commercial igazgatója köszöntötte a vendégeket és a kiállítókat, majd Alain Faugaret úr, Wattrelos polgármestere mondott beszédet. Ezután a polgármester és kísérete és a népes vendégcsereg végigjárta a standokat. A mohácsiak kellemes meglepetéssel szolgáltak, Kovács József cigányzenekara tízes mohácsi muzsikával fogadta a rangos vendégeket. Faugaret urat sorban köszöntötték a mohácsi kiállítás alkotói és rendezői és jellegzetes mohácsi ajándékokat adtak át. Ezt követően a szomszédos teremben koccintást adtak a kiállítók részére, ahol a műsorban egy kiváló jazz zenekar mellett fellépett a mohácsi zenekar is nagy sikerrel. A következő három napon folyamatosan a kiállításra töltöttük el időnket reggel 9-től este 9-ig, vittünk egy korongot, amelyen felváltva tartott bemutatót Reininger László és Simonkócs Béla, Antal Zoltán külön asztalon busóalarc faragásból tartott különórát, Kedves János és Mórócz Sándor tolmácsaink segítségével bélyegekről, érmékről, a vizimolnárságról, a vizimolnokról, régi képeslapokról, ex librisekről tartott ismertetőt. A jó hangulatot Kovács József zenekara biztosította. A legmagasabbra akkor emelkedett a hangulat, amikor a portugál zenekarral összeállva húzták a tal-

alávalót, hát volt tánc! A többi testvérvárosok is tartottak bemutatókat: a guardiak faragója gyökerekből faragott állatfigurákat, az eschweileri mester székét font be, a kötheniek ólomkatonákat öntöttek. Hamar barátság szövődött a mohácsiak és Wattrelos többi testvérvárosának küldöttségei között és persze a belgákkal is. Külön programokat is szerveztek nekünk francia barátaink, egy-egy délután kirándultunk Lillebe, Észak-Franciaország fővárosába, illetve Mouscronba egy közeli belga városba. Mivel elfoglaltságunk igen nagy volt, gondoskodtak arról, hogy legalább ebédidőben különböző bemutatókkal szórakoztassanak bennünket. Így láthattunk standard táncbemutatót, folklór műsort a portugálokkal élvezhettük a Kötheni kislányok

Köszönet illeti mindenképp az éjjel-nappal velünk lévő Kutlik Sándort és Tóth Mihályt, valamint feleségét. A kiállításon készségesen állt rendelkezésünkre mindenben Regis Salembier. Wattrelosi teljes programunk zökkenőmentes lebonyolításáért Didier Casaert osztályvezető urat illeti köszönet. Sokat volt velünk és szívvel-lélekkel a testvérvárosi kapcsolatok ápolásáért dolgozik Roland Duflet képviselő úr.

A fazekas bemutató

Fotó: Mórócz

közös énekét, láthattuk a helyi szépségverseny legesélyesebbjeit, hallgathattunk kiváló jazz zenekart. A mohácsi kiállítás és a cigányzenekar, a fazekas és faragó bemutatók osztatlan sikert arattak. A régió vezető napilapja a Nord Eclair a kiállítás ideje alatt nagy terjedelemben, sok fotóval foglalkozott minden számban a magyarok produkcióival. És nagyon sok látogatónk volt, magyarok is és franciák, belgák. Sokszor volt a mi standunk a központ. És mi is jól éreztük magunkat, fárasztó volt, de megérte.

És aki a háttérből mozgatta az eseményeket, aki a legkülönlegesebb kívánságainkat is teljesítette és nagyon szereti a magyarokat és kitűnően pozonozik (az egyik vacsoránál bemutatta cigányzenekarunk kíséretével — micsoda formáció!), az Émile Delbroeck úr, a Wattrelosi Városháza protokoll főnöke. És mindenki nagyon kedves volt, köszönet azoknak is, akiket név szerint most nem sorolhatunk fel. Au revoir Wattrelos!

Köveskúti Péter

A mohácsi kiállítás részlete

Fotó: Mórócz

Dokumentációk Mohácsról

Van egy fénykép a Nord Eclair című lapban, ahol a polgármester busóalarcot tart, amit ajándékba kapott tőlünk, mellette küldöttségünk tagjai állnak, a kép háttérében a paravánon tablók. A tablók telis-tele aggatva magyar illetve mohácsi témájú dokumentumokkal, művészi produktumokkal. Ex librisek Szökőcs Béla gyűjteményéből, kisgrafikák, bélyegek, fényképek. Témái Mohács, a Duna, a hajók, a történelem, a busójárás. A témák megjelenítése nemzetközi nyelven történt, művészi és tudományos nyelven. Ezen utóbbival kapcsolatban a filatélia tudományáról, annak nemzetköziségéről két példát említenék. Egyik, amikor a polgár-

mester részére elvittük ajándékainkat, egy bélyegalbumot is átnyújtottunk azzal az ajánlással, hogy — mint köztudottan bélyegyűjtő — válogasson belőle. „Csak karácsonykor lesz alkalom átnézni” — szólt. A Szenteste és az ünnepek emelkedett hangulata bélyegekkkel. Értem! — mondtam, és szavait figyeltem. Monsieur Faugaret sokat tud országunkról, megyénkről, Mohácsról. Az események, történések, évszámok neki, a franciának többet is mondanak: európai szemmel, európai értékelési módszerrel vizsgálódik. Ítéletei — a miénkhez hasonlóan elfogultak — de hitelesebbek. A II. Mohácsi Csátát meghökentető módon és helyen hozta

elő példának, — hogy azután elindulhatott valami nálunk, elindulhatott valami Európában. A korabeli nemzetközi hadászati, stratégiai és technikai fejlettség számára természetes, számunkra feldolgozandó felismerés. (Mi esetleg kiállításra találkozunk szembe történelmünkkel, ők vele élnek.) Másik példa a helybéli bélyegyűjtő kör titkáranak többszöri megjelenése, árgus szemmel történő vizsgálódása. Busómaszk-bélyegsorozatunk borítókos, elsőnap bélyegzésű változatát kereste, kérte számon tőlem. — Amilyen sikeres volt népművészeti fazekas bemutatónk, annyira a busómaszkok révén a busójárás hagyománya, a bélyegekkkel hitelesített farsangi

képsorok a szakemberek részére triviálisan előadták és bizonyították az ország figyelmét, a város fanatizmusát és a lakosság szenvedélyes átéltetését. Európai rangú eseményekről szóló dokumentumok kerültek ott falra, jóleső érzés volt e rangot pár napig átérzeni. Mórócz Sándor kollégám fotógyűjteménye, a vizi-molnársággal kapcsolatos modell és frásos emléktárgyai — szinte kegyetárgyként őrzve és bemutatva sokakból őszinte csodálattal váltottak ki. Nem egy látogató órákig tartó beszélgetésbe kezdett segítő tolmácsunkkal Skultéti Feri bácsival, a helybéli Kossuth-klub oszlopos tagjával Magyarországról, a

magyar történelemről. ...Ég-tünk, restelkedtünk, hogy Mohácsról, Mohács történelméről szinte semmilyen frásos-képes szóróanyaggal nem rendelkez-

tünk — nemhogy francia — még magyar nyelven sem...

A mellettünk lévő standon álló belga hölgy bezzeg mázsa számra osztogatta város-ismeretőjét... Kedves János

